

Оксана Середа

ORCID ID: 0000-0001-8078-173X

кандидатка наук із соціальних комунікацій

Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника

(Львів, Україна)

siania@i.ua

УДК 070(477.83-25)“1935”(091)

**ЛЬВІВСЬКИЙ ТИЖНЕВИК «ДНІ» (1935 р.):
«ЦІКАВИЙ» МИСТЕЦЬКИЙ ПРОЄКТ ЧИ
НЕТРИВАЛИЙ ПРЕСОВИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ?**

DOI 10.37222/2786-7552-2023-2-10

Завдяки опрацюванню архівних документів розкрито обставини започаткування та функціонування львівського тижневика «Дні», джерела фінансування, склад його редакційної колегії. Досліджено задекларовану редакцією ідею «цікавого слова» на практиці, проаналізовано видавничу стратегію щодо залучення читацької аудиторії. Обґрунтовано актуальність теми статті – тижневик «Дні» досі не потрапляв у поле зору істориків преси як окремий об'єкт дослідження, хоча до його появи причетні відомі журналісти, літератори, митці та діячі культури Галичини. Висвітлено стан наукового розроблення досліджуваної теми у сучасному журналістикознавстві.

Відзначено, що редакція часопису «Дні» не декларувала чітко мету часопису й адресувала його тим, хто бунтувався проти сірих буднів і прагнув ознайомитися із барвистим життям інших. З'ясовано найактивніших авторів видання, названо їхні псевдоніми і криптоніми, встановлено авторство непідписаних публікацій та ідентифіковано два досі не відомих псевдоніми.

Особливий акцент зроблено на оригінальній художній творчості, яка презентована на шпальтах часопису «Дні», – це оповідання і поезії відомих у Галичині молодих письменників. Високо оцінено художнє оформлення тижневика.

Виокремлено основні теми, які найчастіше хвилювали авторів часопису, серед яких: оцінка літературної творчості, розвиток театру, фотографічного мистецтва та кінематографу. Проаналізовано структуру видання і систему рубрик, подано короткий огляд змістового наповнення тижневика.

Запропоновано власне бачення ефективності редакційної лінії та можливих причин закриття часопису, серед яких названо фінансові труднощі редакції та недостатню підтримку з боку читачів. Підкреслено, що, попри нетривалий вихід, часопис «Дні» є справді цікавим пресовим проектом, який за сприятливих обставин міг би мати більший успіх і презентувати ширшу мистецьку проблематику на своїх шпальтах.

Ключові слова: тижневик, «Дні», редакція, публікація, псевдонім, читачі.

Постановка проблеми. Як свідчать останні наукові здобутки у сфері пресознавства, досі своєї актуальності не втрачають праці, що висвітлюють редакційно-видавничі та тематико-інтерпретаційні аспекти української преси кінця XIX – початку XX ст. Завдяки опрацюванню архівних джерел та діаспорних мемуарних праць, електронних баз часописів та книг, які стають доступними сучасним дослідникам, вдається ідентифікувати імена фактичних редакторів та авторів видань, розкрити їхні прибрані імена. Тижневик «Дні» досі не потрапляв у поле зору істориків преси як окремий об'єкт дослідження, хоча реєструвався у бібліографічних покажчиках, а його повний бібліографічний опис зафіксований в історико-бібліографічному дослідженні часописів Львова. Ці видання не дають повного уявлення про обставини появи цього пресодруку, не розкривають склад його редакційної колегії, особливостей функціонування, а також містять певні неточності.

Завдяки вивченню архівних матеріалів вдалося доповнити ці відомості та встановити авторство деяких публікацій, а також виникла ідея дослідити комунікативні особливості взаємодії редакції та читацької аудиторії, запропонувати власне бачення ефективності редакційної лінії та можливих причин закриття часопису. Адже цей тижневик, попри нетривалий вихід, заслуговує на увагу дослідників преси та мистецтва – до його появи причетні відомі літератори, митці та діячі культури Галичини.

Мета дослідження. Метою нашої статті є на основі архівних документів розкрити обставини започаткування й функціонування тижневика «Дні», склад його редакційної колегії, а також дослідити, чи вдалося редакторам втілити задекларовану ідею

«цікавого слова» на практиці і здобути симпатію галицького читача, проаналізувати видавничу стратегію щодо приваблення читачів.

Об'єктом дослідження є тижневик «Дні», який виходив у Львові 1935 р., а **предметом** – редакційна колегія та автори, структура і тематичне наповнення, художнє оформлення цього часопису.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Сучасні українські журналістикознавці досі не втрачають інтересу до вивчення історії та контенту української преси Галичини першої половини ХХ ст., про що свідчать «свіжі» статті І. Капраль [4], З. Наконечної [8], Л. Сніцарчук [10]. Зокрема, зацікавлення викликають українські часописи літературно-мистецького спрямування міжвоєнного Львова, які приваблюють дослідників своїм сміливим підходом до трактування тогочасних культурних подій та явищ, оригінальним змістовим наповненням і художнім оформленням, адже до їх створення були причетні відомі українські письменники, журналісти, митці та культурні діячі. В останнє десятиліття львівську літературно-мистецьку пресу у своїх працях досліджували: І. Зуляк [3], С. Когут [5], С. Кость [6], І. Приймак [9].

Львівський літературно-мистецький часопис «Дні» (1935) досі не потрапляв у фокус наукових зацікавлень журналістикознавців і літературознавців, хоча, без сумніву, заслуговує на це. Перші згадки про цей пресодрук знаходимо у бібліографічних працях Є. Місила [1] та М. Мартинюка [7], укладених майже синхронно, але незалежно одна від одної, у 1960–1970-х рр. на еміграції. У цих бібліографічних покажчиках вказані лише загальні вихідні дані, відомі зі сторінок самого часопису. Щоправда, М. Мартинюк наводить ще й імена співробітників тижневика, однак цей перелік неповний і дослідник не розкриває псевдонімів. Вичерпні вихідні дані та технічні характеристики «Днів» подає М. Комариця у тритомнику «Українські часописи Львова» [11], доповнюючи їх також розлогим анотованим описом про тематику і структуру видання. Однак у ньому немає відомостей про обставини появи першого числа журналу, склад його редакційної колегії, наклад, причини закриття тощо. Дослідниця розкриває не всі псевдоніми, і поза її увагою залишаються автори непідписаних текстів.

Новизна. Проведений історіографічний огляд із теми дослідження засвідчує його актуальність і новизну. Адже тижневик «Дні» не був об'єктом окремого наукового вивчення: за винятком згадок у бібліографічних покажчиках та тритомнику «Часописи Львова», це видання пройшло повз увагу пресознавців, літературознавців та мистецтвознавців. Завдяки архівним матеріалам нами висвітлено обставини започаткування пресодруку, склад редакційної колегії, наклад, а також розкрито низку псевдонімів і встановлено авторство невідомих публікацій.

Методи дослідження. У статті застосовано загальнонаукові методи: аналіз та синтез (виокремлення окремих структурних елементів кожного числа часопису та систематизація їх з метою формування загальної концепції видання), індукція та дедукція (формулювання певних висновків і узагальнень), порівняння (зіставлення стилістики текстів для встановлення їхнього авторства). Також використано спеціальні методи: архівний (аналіз та тлумачення інформації в опрацьованих архівних документах) та якісний контент-аналіз (окреслення тем і проблем публікацій із подальшим їх інтерпретуванням).

Виклад основного матеріалу. 7 січня 1935 р. у Львові побачив світ часопис «Дні»: за структурою і оформленням він нагадував журнал, однак підзаголовок промовисто детермінував його як «тижневик цікавого слова». Редакція доволі поетично визначила читацьку аудиторію пресової новинки – вона адресувалася тим, «що крізь мале віконце свого життя хотіли б бачити як найбільше блакитного неба, що хотіли б познайомитись із гомінким та барвним життям інших», що бунтувалися «проти сірого будня, проти хвилин схожих на себе наче одностайне записані листки паперу», тим, що думали про природу і прагнули «їй зазирнути ввічі бодай на сторінках журналу» (ч. 1).

Видавчиною і відповідальною редакторкою часопису була власниця кінопрокатної фірми «Соня-фільм» Соня Куликівна, відома кіноманка і популяризаторка кіномистецтва в українському середовищі Галичини. Відзначимо, що від вересня 1930 р. вона вже видавала у Львові популярний журнал «Кіно». Припускаємо, що Соня Куликівна виконувала більше адміністративні функції (як і в редакції «Кіно»), а фактичними редакторами «Днів» були члени редакційної колегії. У вихідних даних видання не

розкривався склад редколегії, але пролити світло на це допомогли архівні документи.

Четвертого січня 1935 р. Соня Куликівна повідомила пресовий відділ Львівського городського староства, що «на днях приступає до видавання нового тижневика а саме подібного до польського видавництва “Сьвят”»¹ [2, арк. 1]. Також відзначила, що його редагуватиме колегія у складі письменника і театрального критика Григора Лужницького та кіноаматора й кінокритика Володимира Гумецького.

Редакція окреслювала тематику майбутнього часопису – «короткі звідомлення з побутовщини та ділянок, як кіново-радіово-спортові новини, актуальні новини з жіночого життя і театрального, оповідання, переклади та журнал заосмотрений в багато ілюстрацій». Водночас відповідальна редакторка акцентувала, що він не «буде підходити під жадні політичні впливи і цею ділянкою зовсім не цікавиться» [2, арк. 1]. У поліційних звітах видання трактувалося як «лояльне до польського уряду» і яке симпатизувало Українському національно-демократичному об'єднанню» [2, арк. 6].

Із поліційного рапорту також дізнаємося, що до складу редколегії (очевидно, формально) входив о. Яків-Франц-Тома Перрідон, колишній ректор львівської Малої духовної семінарії, а відтак делегат Апостольської візитатури у Франції [12]. Він знався з о. Леонідом Лужницьким, батьком Григора Лужницького, і був одним із спонсорів журналу. З архівних документів стає відомо, що «Дні» не мали стабільного фінансового фонду, тому матеріально підтримувати видання доводилося його редакторам – Соні Куликівні та Григору Лужницькому. Наклад часопису становив близько 2500 пр. [2, арк. 6], що на той час було досить поважним здобутком, особливо для літературно-мистецької преси.

Оскільки редакція декларувала часопис як «тижневик цікавого слова», левову частку його матеріалів становила художня творчість – поезії та малі прозові твори. На його сторінках публікувалися вірші Богдана Ігоря Антонича, Володимира Гаврилюка та Степана Чарнецького, оповідання Івана Керницького, Григора Лужницького (під псевд. Нікі Грегор),

¹ Очевидно, йдеться про варшавський ілюстрований суспільно-культурний тижневик «Świat» (1906–1939).

Богдана Пирятинського, Йосипа Тита Підляшецького (крипт. Й. Т. П.), твори іноземних письменників – Густава Майрінка, Чезаре Меано (у перекладі Михайла Островерхи) та ін. Редакція справді намагалася добирати для читачів найцікавіші зразки тогочасної літературної творчості, які відзначалися високим художнім рівнем, чудовим стилем, дотепністю і легкістю викладу, але водночас глибоким філософським підтекстом. Ці твори гармонійно доповнювали оригінальні рисунки Володимира Гаврилюка, Антона Малюци та Романа Чорнія – загалом художнє оформлення пресодруку справляє приємне враження.

Значно менше місця редакція відводила хронікальним матеріалам та аналітичним статтям. Серед тем, які порушувалися у публікаціях, – оцінка літературної творчості, розвиток театру, фотографічного мистецтва та кінематографу.

На літературну тематику зазвичай писав Г. Лужницький. Він започаткував колонку «На літературній ярмарці», в якій закликав не бути критиками, яких «ніщо не тішить, а все сердить», а, навпаки обговорювати «нові видання не по шаблоні», а з позиції, «коли щось є зле, то може бути з цього ліпше, але з нічого не буде ніщо» (ч. 1). У другому числі він (під крипт. Л. Н.) опублікував рецензію на збірку Богдана Ігоря Антонича «Три перстені», що вийшла друком у Львові 1934 р. Зокрема, критик резюмував, що збірка є вартісною, оскільки розкриває перед читачем «правдивого поета, сильного весною, не знищеного містом», чистого і ніжного (ч. 2).

Ймовірно, що Г. Лужницький також вів рубрику «!Ага!», заховавшись під псевдонімами Мак-Най і Мак. Найлиш. У фейлетоні «Відрадне явище» він кепкував над тим, як в аргентинських книгарнях продавали «книжечки славних письменників на “кіля”, наче бараболюку» (ч. 1). У наступному числі цей же автор умістив іронічний нарис «Бібліофіли», в якому розкрив епізод зі слідчого життя агентів із Скотленд-Ярду, які робили ревізію книг у пошуках безперечних доказів провини підозрілого «політикана».

Як театрознавець, Г. Лужницький не зміг залишитися байдужим до теми занепаду українського сценічного мистецтва і наголошував на потребі реформування його репертуару. У статті «Думки про наш театр» він (під крипт. Л. Н.) акцентував, що «театр, розгортаючи перед глядачами минуле й сучасне,

творить майбутнє, кристалізує світогляд» (ч. 1), тому його роль у культурному житті нації іноді перевершує школу і книгу.

Серед важливих мистецьких подій, які схвилювали львівський культурний простір і висвітлювалися на шпальтах часопису «Дні», була чергова виставка Асоціації незалежних українських мистців (АНУМ). Власні враження від цієї імпрези запропонував читачам Антін Малюца у рецензії «Шоста виставка АНУМ», замаскувавшись під псевдонімом ама.

Не минула редакція своєю увагою й світливства, яке у той час активно розвивалося на галицьких теренах. У статті «Спорт чи мистецтво?», поданій без підпису, відомий фотоаматор і фотомитець Юліан Дорош пояснював різницю між популярним фотографуванням задля розваги (т. зв. «фотоспорт») і фотомистецтвом як способом «вислову багатой з переживання людської натури» (ч. 1). Автор вважав, що кожен світливець-початківець повинен поставити собі це питання ще перед купівлею фотоапарата, аби потім «не нарікати на себе й других, коли “спортова” світлина знайдеться на мистецькій виставі, або “мистецька” світлина не знайде належної оцінки широкого загалу» (ч. 1). Також Юліан Дорош у публікації «Портрет під світло» розкривав технічні секрети портретної фотографії, як-от використання ефекту світло-тіні при різних комбінаціях (ч. 2).

Окрім того, у виданні діяли рубрики «Вісті» та «Новинки з фільмового світа». Припускаємо, що їх вів В. Гумецький (хоча він не підписував заміток). Підставою для такого припущення є аналіз форми викладу, яка дуже нагадує стилістику його публікацій у журналі «Кіно», відповідальним редактором якого він на той час був. У першому числі під рубрикою «Новинки з фільмового світа» вміщувалися повідомлення про останні новини зі світу кіно, як-от завершення зйомок американської фантастичної стрічки «Нічне життя богів» («Night Life of the Gods», 1935; реж. Лоуелл Шерман), знятої за романом Торна Сміта; американської драми «Розмальована вуаль» («The Painted Veil», 1934; реж. Річард Болеславський) за новелою Сомерсета Моєма; польської мелодрами «Чорна перла» («Czarna perła», 1934; реж. Міхал Вашинські); показ німецькомовної музичної комедії «Пітер» («Peter, das Mädchen von der Tankstelle», 1934; реж. Генрі Костер).

Із другого числа з'явилася рубрика «Вісті», яка доволі вибірково висвітлювала актуальні новини суспільно-політичного та економічного життя країн Європи, Радянського Союзу. На нашу думку, така непродумана вибірковість і поверховість у поданні подій значно знижувала інформативну цінність рубрики. Також вона містила єдину підрубрику – «Фільмові новинки», яка, по суті, була продовженням рубрики «Новинки з фільмового світа», започаткованої у першому числі. У цій підрубриці розповідалося про «свіжонакручені» фільми: американську драму «Хліб наш насущний...» («Our Daily Bread», 1934; реж. Кінг Вайдор), французьку драму «Московські ночі» («Les Nuits moscovites», 1934; реж. Алексіс Грановскі), а також про стрічки, зйомки яких лише розпочалися, – «Позолочена Лілія» («The Gilded Lily», 1935; реж. Веслі Раглс), «Диявол – це жінка» («The Devil is a Woman», 1935; реж. Джозеф фон Штернберг).

Від другого числа редакція запровадила рубрику «Надіслані книжки й журнали», під якою інформувала про вихід книг Ростислава Єндика «Гітлер» (1934) та Юрія Горліс-Горського «Ave Diktator!» (1934), а також реєструвала отриману пресу, як-от часописи «Вістник», «Вогні», «Дажбог», «Дзвіночок», «Дзвони», «Жінка», «Каменярі», «Комар», «Назустріч», «Нова Хата», «Перемога», «Рідна Школа», «Світ Дитини», «Юні Друзі».

Друге (останнє) число часопису «Дні» вийшло із запізненням (через технічні причини) – наприкінці січня 1935 р., за що перепрошувала редакція і обіцяла дотримуватися задекларованої періодичності у наступних числах. Однак редакційним планам не судилося здійснитися – третє число так і не побачило світу, хоча останній архівний документ із редакційної справи «Днів» датований березнем 1935 р.

Причини закриття часопису достеменно невідомі. Припускаємо, що тут могло зіграти два фактори, які тісно взаємозв'язані між собою, – фінансові труднощі редакції та недостатня підтримка читачів.

Очевидно, що тижневик «Дні», як і більшість видань літературно-мистецького спрямування, не був самоокупним, тобто читацьких внесків і передплати не вистачало для його повноцінного функціонування. Галицький читач міг не надто прихильно поставитися до «цікавого слова», яке запропонував

редакторський колектив «Днів». Думаю, цілком можливо, що видання таки не здобуло очікуваної прихильності серед українського загалу Галичини, адже на той час у Львові успішно функціонували часописи «Вістник», «Дажбог», «Кіно», «Назустріч», «Нова Хата», які могли задовільнити літературно-мистецькі потреби читачів.

Ймовірно, що Соня Куликівна як видавчиня могла дофінансовувати часопис коштами від діяльності її прокатної фірми «Соня-фільм», однак на той час вона вже п'ятий рік поспіль була видавчиною і спонсоркою журналу «Кіно». Відомо, що на той час фінансові можливості студії «Соня-фільм» значно знизилися, що позначилося і на ритмічності виходу самого «Кіно» (була порушена задекларована періодичність), тому, цілком можливо, Соня Куликівна могла прийняти рішення зосередитися на одному пресовому проєкті – кіножурналі, оскільки він був доволі популярним у середовищі українських кіноманів та кіноаматорів. У кожному разі, фактом залишається те, що часопис «Дні» став черговою ефемеридою – «паперовим метеликом», який швидко зник за обрієм нестійкого міжвоєнного галицького медіапростору.

Висновки. За відсутності державної підтримки український міжвоєнний медійний простір Галичини вимушено підпорядковувався фінансовим та інтелектуальним можливостям пересічного українця, тому редактори преси літературно-мистецького спрямування зазвичай змушені були залучати альтернативні джерела фінансування або ж видавати власним коштом. У такій ситуації опинилася й редакція часопису «Дні» – попри доволі високий наклад видання, самоокупним воно не стало і потребувало додаткових фінансових вливань. Редакція спершу доволі оптимістично вбачала майбутнє «Днів», про що свідчить задекларована нею щотижнева періодичність видання, зважаючи на тогочасні видавничі реалії, це був надто сміливий і самовпевнений крок.

На нашу думку, редакція допустилися кількох стратегічних помилок. Найперше – нечітке формулювання мети і типу часопису (йдеться про редакційне звернення до потенційних читачів у першому числі). Адже на той час на примхливому пресовому ринку Галичини вже існувало кілька видань літературно-мистецького спрямування, згаданих нами. Ці пресодруки мали свого

читача і засвідчували свою затребуваність тривалим виходом. По-друге, некоректно обрана періодичність виходу видання: щотижневу появу у міжвоєнному часі могли собі дозволити хіба громадсько-політичні газети, а літературно-мистецькі часописи зазвичай виходили не частіше ніж двічі на місяць, а здебільшого – щомісяця. По-третє, доволі скромна хронікальна й аналітична частини – завдяки збільшенню кількості новинарських матеріалів та розширенню мистецької публіцистики можна було б значно оживити видання і підняти його інтелектуальний рівень.

Водночас варто підсумувати, що з літературного погляду «Дні» – це справді цікавий пресовий проєкт, зокрема завдяки оригінальним зразкам малої прози. Припускаємо, що якби тижневик зумів довше втриматися на пресовому ринку Галичини, то його тематичний діапазон міг би значно розширитися і відображав би ширше коло культурних зацікавлень членів редколегії та авторів.

Література

1. Бібліографія української преси в Польщі (1918–39) і Західньо-Українській Народній Республіці (1918–19) / уклад Євген Місило. Едмонтон; Альберта, 1991. С. 33.
2. Державний архів Львівської області. Ф. 110 (Львівське городське староство). Оп. 3. Спр. 20 (*Місячні звіти пресового бюро Львівського воєводського управління про видавані газети і журнали, листопад 1935 р. – 6 березня 1936 р.*). 23 арк.
3. Зуляк М. Антін Крушельницький – головний редактор «Нових Шляхів» і «Критики». *Наукові записки Тернопільського педагогічного університету*. Сер.: Історія. Тернопіль, 2015. Вип. 1(2). С. 157–164. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/6546>.
4. Капраль І. Комунікативна взаємодія редакції та аудиторії: комерція і жертвовність (на прикладі часопису «Наш Прапор» та «Української Бібліотеки» Івана Тиктора, 1933–1939 рр. XX ст.). *Поліграфія і видавнича справа*. 2021. № 2(82). С. 187–195. DOI: 10.32403/0554-4866-2021-2-82-187-195.
5. Когут С. Михайло Рудницький як літературний критик та редактор часопису «Назустріч». *Записки Львівської національної наукової бібліотеки України імені В. Стефаника*: зб. наук. пр. Львів, 2016. Вип. 8. С. 58–71. URL: <https://www.lsl.lviv.ua/index.php/uk/fahovi-vydannya/zapysky-lnnbu-im-v-stefanyka/zapysky-2016-vyr-8-24>.
6. Кость С. Преса українських літературних напрямів і угруповань у Східній Галичині (20–30-і роки XX ст.). *Вісник Львівського університету*. Сер.: Журналістика. Львів, 2019. Вип. 45. С. 124–135; Вип. 46. С. 19–28.

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2019.45.9993>; <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2019.46.10026>.

7. Мартинюк М. Українські періодичні видання Західної України, країн Центральної та Західної Європи (1914–1939 рр.): матеріали до бібліогр. Львів, 1998. С. 73.

8. Наконечна З. Особливості жанру фейлетону у львівській газеті «Новий Час» (1923–1939 рр.). *Пресознавство / Press Studies*. 2022. Вип. 1. С. 161–170. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2022-1-10>.

9. Приймак І. В. Жіноча творчість на сторінках львівського часопису «Назустріч» (1934–1938 рр.). *Актуальні проблеми філології та перекладознавства*. 2015. Вип. 9. С. 144–148. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/arftp_2015_9_33.

10. Сніцарчук Л. Конфлікт поколінь як проблема: особливості дискусії у львівській газеті «Новий Час» (1932 р.). *Поліграфія і видавнича справа*. 2022. № 1(83). С. 97–109. DOI: [10.32403/0554-4866-2022-1-83-97-109](https://doi.org/10.32403/0554-4866-2022-1-83-97-109).

11. Українські часописи Львова 1848–1939 рр.: іст.-бібліогр. дослідж.: у 3 т. / уклад.: М. М. Романюк (кер. проєкту), М. В. Галушко. Львів: Світ, 2003. Т. 3. Кн. 2: 1929–1939 рр. С. 532–534.

12. Шематизм духовенства Української Католицької Церкви в Німеччині. Мюнхен, 1947. С. XIX.

References

1. (1991). Bibliografiya ukrainiskoi presy v Polshchi (1918–39) i Zakhidno-Ukrainskiy Narodniy Respublitsi (1918–19) [Bibliography of the Ukrainian press in Poland (1918–39) and the Western Ukrainian People's Republic (1918–19)] / uklad Yevhen Misylo, Edmonton; Alberta, 33 (in Ukr.).

2. Derzhavnyi arkhiv Lvivskoi oblasti [State archive of Lviv region], f. 110 (Lvivske horodske starostvo), op. 3, spr. 20 (*Misiachni zvity presovoho biuro Lvivskoho voyevodskoho upravlinnia pro vydavani hazety i zhurnaly, lystopad 1935 r. – 6 bereznia 1936 r.*), 23 (in Ukr.).

3. Zuliak, M. (2015). Antin Krushelnytskyi – holovnyi redaktor «Novykh Shliakhiv» i «Krytyky» [Antin Krushelnytskyi – editor-in-chief of *Novi Shliakhy i Krytyka*], *Naukovi zapysky Ternopilskoho pedahohichnoho universytetu*. Ser.: Istoryia, Ternopil, (1(2), 157–164. Retrieved from <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/6546> (in Ukr.).

4. Kapral, I. (2021). Komunikatyvna vzayemodiya redaktsii ta audytorii: komertsiya i zhertovnist (na prykladi chasopysu «Nash Prapor» ta «Ukrainskoi Biblioteky» Ivana Tyktora, 1933–1939 rr. XX st.) [Communicative interaction between the editorial office and the audience: commerce and sacrifice (magazine *Nash Prapor* and *Ukrainska Biblioteka* by Ivan Tyktor as an example, 1933–1939 of the twentieth century)], *Polihrafiya i vydavnycha sprava*, (2(82), 187–195. DOI: [10.32403/0554-4866-2021-2-82-187-195](https://doi.org/10.32403/0554-4866-2021-2-82-187-195) (in Ukr.).

5. Kohut, S. (2016). Mykhailo Rudnytskyi yak literaturnyi krytyk ta redaktor chasopysu «Nazustrich» [Mykhailo Rudnytskyi as a literary critic and editor of

the magazine *Nazustrich*], *Zapysky Lvivskoi natsionalnoi naukovoï biblioteky Ukrainy imeni V. Stefanyka*: zb. nauk. pr., Lviv, (8), 58–71. Retrieved from <https://www.lsl.lviv.ua/index.php/uk/fahovi-vydannya/zapysky-lnnbu-im-v-stefanyka/zapysky-2016-vyp-8-24> (in Ukr.).

6. Kost, S. (2019). Presa ukraïnskykh literaturnykh napriamiv i uhrupo-van u Skhidniy Halychyni (20–30-i roky XX st.) [The press of Ukrainian literary directions and groups in Eastern Galicia (20s-30s of the twentieth century)], *Visnyk Lvivskoho universytetu*. Ser.: Zhurnalistyka, Lviv, (45), 124–135; (46), 19–28. DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2019.45.9993>; <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2019.46.10026> (in Ukr.).

7. Martyniuk, M. (1998). Ukraïnski periodychni vydannia Zakhidnoi Ukrainy, krain Tsentralnoi ta Zakhidnoi Yevropy (1914–1939 rr.): materialy do bibliohr. [Ukrainian periodicals of Western Ukraine, Central and Western European countries (1914–1939)], Lviv, 73 (in Ukr.).

8. Nakonechna, Z. (2022). Osoblyvosti zhanru feiletonu u Lvivskii hazeti «Novyi Chas» (1923–1939 rr.) [The characteristics of the feuilleton genre in the Lviv newspaper *Novyi Chas* (1923–1939)], *Presoznavstvo / Press Studies*, (1), 161–170. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2022-1-10> (in Ukr.).

9. Pryimak, I. V. (2015). Zhinocha tvorchist na storinkakh lvivskoho chasopysu «Nazustrich» (1934–1938 rr.) [Women’s creativity on the pages of the Lviv journal *Nazustrich* (1934–1938)], *Aktualni problemy filolohii ta perekladoznavstva*, (9), 144–148. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/apftp_2015_9_33 (in Ukr.).

10. Snitsarchuk, L. (2022). Konflikt pokolin yak problema: osoblyvosti dyskusii u Lvivskiy hazeti «Novyi Chas» (1932 r.) [The problem of generation conflict: features of the discussion in the Lviv newspaper *Novyi Chas* (1932)], *Polihrafiia i vydavnycha sprava*, (1(83)), 97–109. DOI: 10.32403/0554-4866-2022-1-83-97-109 (in Ukr.).

11. (2003). Ukraïnski chasopysy Lvova 1848–1939 rr. [Ukrainian periodicals of Lviv 1848–1939]: ist.-bibliohr. doslidzh.: u 3 t. / uklad.: M. M. Romaniuk (ker. proektu), M. V. Halushko, Lviv: Svit, (3, 2: 1929–1939 rr.), 532–534 (in Ukr.).

12. (1947). Shematyzm dukhovenstva Ukraïnskoï Katolytskoï Tserkvy v Nimechchyni [Schematism of the clergy of the Ukrainian Catholic Church in Germany], Miunkhen, XIX (in Ukr.).

Oksana Sereda

Candidate of Social Communications

Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv
(Lviv, Ukraine)

LIV WEEKLY «DNI» (1935): «INTERESTING» ART PROJECT OR A SHORT PRESS EXPERIMENT?

Thanks to the processing of archival documents, the circumstances of the establishment and functioning of the Lviv weekly «Dni», sources of funding, and the composition of its editorial board have

been revealed. The idea of an «interesting word» declared by the editors has been studied in practice, and the publishing strategy for attracting the readership has been analyzed. The relevance of the topic of the article is well-founded – the weekly «Dni» has not yet been noticed by press historians as a separate object of research, although famous writers, artists and cultural figures of Galicia were involved in its appearance. The state of scientific development of the researched topic in modern journalism is highlighted.

It was noted that the editors of the magazine «Dni» did not clearly declare the purpose of the magazine and addressed it to those who rebelled against gray everyday life and wanted to get acquainted with the colorful lives of others. The most active authors of the publication have been identified, their pseudonyms and cryptonyms were named, the authorship of unsigned publications has been established, and two hitherto unknown pseudonyms have been identified.

Special emphasis has been placed on the original artistic work presented in the columns of the magazine «Dni» – these are stories and poems of young writers known in Galicia. The artistic design of the weekly has been highly appreciated.

The main topics that most often worried the magazine's authors has been highlighted, including: evaluation of literary creativity, development of theater, photographic art, and cinematography. The structure of the publication and the system of columns have been analyzed, and a brief overview of the contents of the weekly has been given.

Its own vision of the effectiveness of the editorial line and possible reasons for closing the journal has been offered, among which financial difficulties of the editorial office and insufficient support from readers have been mentioned. It has been emphasized that despite the short release, the magazine «Dni» is a really interesting press project, which under favorable circumstances could have greater success and present broader artistic issues in its columns.

Keywords: weekly, «Dni», editorial office, publication, pseudonym, readers.